

Sygn. akt IV CSK 155/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku S. K.
przy uczestnictwie I. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 17 lipca 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez uczestniczkę I. K. , skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 lipca 2015 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega

na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Wniosek uczestniczki o przyjęcie skargi kasacyjnej o rozpoznania nie spełnia wskazanych wymogów, nie zawiera bowiem istotnego zagadnienia prawnego z nawiązaniem do konkretnych norm prawa procesowego lub materialnego budzących poważne wątpliwości w zakresie wykładni. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w przedstawionym wyżej rozumieniu to, czy zgłoszone w toku sprawy o podział majątku wspólnego roszczenie o rozliczenie nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny może być uznane przez sąd za cofnięte w sytuacji niewykonania przez uczestnika zarządzenia zobowiązującego do doprecyzowania jego treści w sytuacji, gdy zdaniem uczestnika wskazał on wysokość roszczenia, jego podstawę faktyczną oraz dowody na jego poparcie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi być ponadto powiązany z dopuszczalnymi podstawami skargi kasacyjnej. Zagadnienie wskazane przez skarżącą dotyczy ewentualnego uchybienia procesowego popełnionego w rozpoznawanej sprawie przez Sąd Rejonowy, które nie zostało jednak wytknięte w apelacji uczestniczki postępowania przez sformułowanie stosownego zarzutu procesowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, zasada prawna, III CZP 49/07 OSNC 2008, nr 6, poz. 55) i które wobec tego nie może stanowić podstawy kasacyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątplivej,

widocznej na pierwszy rzut oka bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Uczestniczka nie wykazała jednak tego rodzaju kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i prawną oraz dopuszczalnymi podstawami skargi kasacyjnej, stąd orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).